

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Sunt Domnul slavei. Deschideți-Mi, copii veghetori în porți! Intru cuvânt în carte pentru poporul Meu ca să-l povățuiesc pe el să aibă grijă de mărirea Mea în mijlocul lui, căci Eu sunt Domnul măririlor cerești, fiilor copii. Vă întăresc puterea nădejdi în bine, ca să vă am și în ziua aceasta de sărbătoare punte a Mea spre poporul Meu de azi. Vreau, tată, să-Mi învăț poporul să-Mi dea Mie mărirea toată, iar el să învețe să stea sub ea, dar mai presus de aceasta să învețe el să-i fiu Eu lui Stăpân, în toate ale lui să-i fiu Stăpân, căci dacă Eu nu-i sunt Stăpân în toate ale lui, el nu va ajunge să fie stăpânit de toate ale Mele pentru el ca să se teamă de el duhul cel potrivit lui Dumnezeu; ba, din contra, va ajunge în suspin unul ca acela.

O, popor micuț al Meu de azi, e sărbătoare în cer, tată. Dau să cobor cu sărbătoarea de azi și la tine, și iată, Îmi întăresc porțile ca să pot să vin, și am venit. Și acum te povățuiesc să ai grijă de mărirea Mea în mijlocul tău, că dacă tu nu faci așa, duhul cel potrivit te împinge să-ți cauți mărirea ta între frați, iar aceasta aduce lacrimi și deznădejde apoi în sufletul tău, tată. Mai mereu Eu te povățuiesc să Mă privești pe Mine, ca să poți fi blând și smerit cu inima, tată, că dacă nu privești mereu spre Mine, tu uiți să fii așa cum Eu te vreau. Nu-ți cer nimic greu, decât să fii după chipul și asemănarea Mea, tată, ca nu cumva să te împingă duhul cel potrivit să calci peste mărirea Mea și s-o cauți pe a ta.

O, ce bine îți este ție să iubești să fii mic, tată, ce bine, poporul Meu! Mulți au plecat din mărirea lor de pe pământ ca să se facă sfinți, ca să se facă mici, poporul Meu, căci cel ce nu stă mic, nu Mă are pe Mine de Dumnezeu al său, de Stăpân al său pe pământ, căci Eu dacă am popor pe pământ, am și vase în mijlocul lui, vase purtătoare de Dumnezeu, prin care Eu cârmuiesc cu mărirea Mea în mijlocul lui. Și dacă Eu vin să-ți spun acum să ai grijă de mărirea Mea în mijlocul tău, asta înseamnă că te învăț să știi cum să am Eu grijă de tine, cum să stai sub mărirea Mea, ca să fii ocrotit, poporul Meu. Duhul cel potrivit te împinge mereu să nu poți așa, și te îndeamnă să fii pretențios, și apoi nemulțumit, și iată, așa își face el cuib în mijlocul tău, aducându-ți zdrobirea păcii și ție, și Mie, tată. Adu-ți aminte de regele Irod, care, pentru slăbiciunea lui cea din fire și apoi cea prin femeie, a călcat în el mărirea lui Dumnezeu și și-a iubit mărirea lui, iar când duhul cel potrivit Mie l-a prins în laț prin făgăduința cea rea, pusă în gura lui, regele a văzut atunci ce a făcut, și a suspinat adânc, dar făgăduința gurii lui, odată făcută, a fost adusă la îndeplinire și a fost atunci tăiat de pe umeri capul purtătorului de Dumnezeu, capul lui Ioan Botezătorul.

E sărbătoare de durere această zi de sărbătoare, poporul Meu. Omul creștin se oprește din lucrul său în ziua aceasta, spre aducere aminte a zilei când mărirea Mea din cel purtător de Dumnezeu și de cuvântul lui Dumnezeu peste poporul lui Dumnezeu a fost zdrobită și culcată la pământ de mărirea omului. Irod, regele lui Israel, lăsându-și spre slăbiciune sufletul său, așa a uitat el de mărirea lui Dumnezeu și așa s-a lăsat el spre fărâdelege și așa a adus el rușine și defăimare numelui Meu cel sfânt, aducând durere și teamă peste cei sfinți ai Mei pe pământ, peste ucenicii lui Ioan Botezătorul și peste toți cei care se purtau după Mine spre mărirea Mea peste ei ca să le fiu lor Învățător și Mântuitor.

O, poporul Meu de azi, învață, tată, de la Mine, că Eu stau cu duhul învățăturii Mele peste tine. Ia numai de la Mine, iar de la tine să nu iei cu nici un chip povață peste tine, că dacă dai să nu ascuți aceasta, ajungi în suspin, fiule, și iată, mulți din cei ce n-au ascultat așa, au fost trași din staulul Meu, iar duhul cel potrivit îi îndeamnă să arunce în urmă în purtătorii Mei vina pentru nestatura și apoi pentru nestatornicia lor pe calea venirii Mele pe pământ la om. O, n-ai să

vezi niciodată, tată, n-ai să vezi creștin care poate ca el și nu ca Mine, n-ai să vezi să poată el să fie creștin pe placul Meu dacă el se trage în lături prin nemulțumirea sa, căci niciodată nemulțumirea omului n-a fost purtată spre Mine de îngeri, ci a fost purtată de diavoli spre plata duhului îngâmfwării omenefști, spre lepădarea de Dumnezeu a omului care știe de la Mine voia Mea și, apoi, clătinându-se, se prăbușește prin însăși mintea sa, și unul ca acela ajunge apoi în suspin. O, poporul Meu, abia poți tu, tată, să stai în mâna Mea, în sânul Meu când Eu te țin mereu de mână în staulul Meu cel ocrotitor de fii, dară să mai stea în Mine cel care, nemulțumit fiind, găsește cale înapoi și se desparte de trupul Meu, de trupul bisericii Mele, tată! O, acela cade și tot cade în gol, și cade pentru că n-a iubit mărirea Mea peste mărirea lui, căci cel ce vine la Mine și bate ca să-l primesc pe el, și nu învață apoi scara mării, acela își face el scară spre Mine, dar scara lui nu-l ține pe ea, ci îl cade pe el, tată.

Cu lacrimi de tată duios după fii te învăț, poporul Meu, să cauți întru toate să-ți fii Stăpân, să-ți fii Părinte, să-ți priveghez, tată, mintea și inima în toate, toate ale minții și ale inimii tale, căci duhul cel potrivnic poate oricând prin fața lui vicleană să te dezbrace pe tine de Dumnezeu și să te aducă în vină, și apoi să vină la Mine cu vina ta și să te scrie împotrivor lui Dumnezeu, tată, iar dacă n-ai să te lași apoi cuprins de duhul pocăinței, nu știi și nu poți, și ajungi în suspin, tată, și ajungi în nepăsare, și aceasta este plata cea grea, chiar dacă tu zici că-ți este bine așa, dar acest bine puțin este chiar duhul rău, care a zdrobit în tine scaunul mării Mele, locul pe care Eu stăteam când te povățuiam cu viața, tată, căci viața nu este împlinirea ei cea cu trupul, ci este Duhul lui Dumnezeu, duhul ascultării, duhul care crede ca Dumnezeu în om. Amin.

În ziua aceasta de durere, tot cerul de sfinți și de îngeri aduce mărirea purtătorului de Dumnezeu Ioan Botezătorul, cel care striga cu glas de jale să se lase omul de păcate și să vină spre împărăția lui Dumnezeu, să vină spre Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii, învățând și iar învățând pe om calea împărătească, mărirea lui Dumnezeu peste om, Dumnezeu Stăpân peste cei ce Îl iubesc pe El, ascultând de la El și împlinind așa. Amin, amin, amin.

– *Tu, Doamne, vezi cum stau ca să-mi dai intrare în cartea Ta cu poporul Tău, Doamne. Îl povățuiesc și eu pe el, în numele Tău îl povățuiesc, ca să fii mărturisitor al venirii Tale, Doamne. Amin.*

Eu, Ioan Botezătorul, strig la tine, popor al venirii Domnului acum pe pământ cuvânt la om. O, pocăiește-te de toate câte nu seamănă cu Dumnezeu și ferește-te de duhul deșertăciunii, fiule, că acest duh viclean lucrează în alt fel peste fiii lui Dumnezeu decât în felul în care lucrează el peste fiii deșertăciunii omenefști, dar tu să stai sub mărirea Domnului, sub povața Lui de peste tine, sub Duhul Lui, căci grea e vremea în care tu lucrezi acum cu Domnul pe pământ. Cel ce se bizuie pe sine pe calea lui cu Domnul acum, acela nu are în el duhul pocăinței, duhul trăirii sfinte cu duhul și cu trupul, căci trăirea sfântă varsă din ea în lături mari bunătăți cerești peste om, mari daruri mântuitoare peste cei ce încă nu văd nimic din cele ale împărăției lui Dumnezeu cu omul.

O, fiule care auzi și știi lucrarea cea de azi a Domnului cu omul! Învață de la Stăpânul tău să știi să fii fiul lui Dumnezeu, căci aceasta este lucrare grea și anevoioasă, nu este ușoară, ci este cu mare trăire ca să nu pieri din ea, căci duhul deșertăciunii te face să nu vezi păcatul ca păcat, și apoi te învinuiește, și apoi te ia de sub duhul mării lui Dumnezeu și te face potrivnic Domnului, și te face să nu vezi aceasta, așa cum nici Irod n-a văzut și n-a știut unde îl conduce duhul deșertăciunii, duhul slăbiciunilor omenefști. Să știi, popor învățat din cer, că dacă omul nu ascultă de Dumnezeu atât cât Domnul îl învață pe el, acela este om potrivnic lui Dumnezeu și îl părăsește pe el duhul pocăinței. Fă-ți rost în toată vremea de duh treaz, de duhul pocăinței, fiule, și stai sub duhul purtătorilor de Dumnezeu, măi fiule. Orice ești, oricine ești, nu iubi mărirea ta, căci dacă iubești așa, nu vei ști ce este aplecarea sub lucrările mării cerești și nu vei semăna cu Stăpânul meu și al tău, Care Și-a aplecat capul și trupul sub mâna mea cea

botezătoare, ca un Dumnezeu blând și smerit cu inima, ca Unul Care pe toate le stăpânește în cer și pe pământ prin smerenia Sa.

Apleacă-te, popor povățuit de Dumnezeu, apleacă-te spre mărirea Domnului, ca să-ți fie El Stăpân și ca să fii tu fiul lui Dumnezeu pe pământ, fiu păzit de puterile cerești, care păzesc sub cortul Domnului pe toți cei ce se apleacă, înăuntrul și în afara lor, lucrărilor mării lui Dumnezeu peste cei blânzi și smeriți cu inima, după chipul și asemănarea Stăpânului a toate, Mielul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

– O, poporul Meu! Ioan Botezătorul te îndeamnă și-ți întărește lucrarea ta de fiu al lui Dumnezeu, blând și smerit cu inima așa cum sunt Eu înaintea Tatălui și înaintea omului. Tu ești biserica Mea cea de azi, și voiesc să pot prin ea peste pământ prin mărirea Mea. Te-am înființat pe pământ ca să nu rămân fără biserică înaintea Mea, căci am privit și am tot privit cu durere și am văzut prăbușirea bisericii care-și zice a Mea, și de atunci Eu, Domnul, Îmi zidesc un popor și-Mi aleg din el mereu ca să-Mi fac trup de biserică peste pământ și să am casă la venirea Mea.

Iată, privesc peste prăbușirea bisericii care-și zice a Mea. Neamul român dă să-și pună cap bisericii lui, care nu mai are cap, zice el, dar Duhul Meu Cel Sfânt stă departe de sfatul cel omenesc care se adună acum să pună cap peste biserica neamului român. Duhul deșertăciunii mării omenesti, acesta este duhul cel ce se zbate să biruiască acum, să biruiască și să cârmuiască biserica neamului român.

O, neam român, cum de uiți tu, tată, atât de mult că Duhul Sfânt este curat și că nu Se poate amesteca în duhul deșertăciunii mării omenesti și lumești, tată? O, ce adânc dormi, neam român! Eu, Domnul, încerc să te trezesc, dar tu dormi somnul nepăsării de suflet, dormi somnul lepădării de credință, și iată cum te dezbracă de cămășuță omul viclean, omul slavei deșarte, care-și învelește rușinea cu haină de om sfânt! Cel ce încă te mai ținea cu un fir mic spre nepierzarea ta, acela a fost trimis la Mine de cei ce azi se bat în fața ta pentru scaun de slavă, pentru cârmaci peste biserica ta. Iată, ești fără Dumnezeu și tu nu știi, și tu nu crezi când Eu, Domnul, îți spun aceasta de la gura izvorului vieții, care curge din tronul Meu în mijlocul tău, neam român. A venit demult peste tine păcatul lepădării de credință, tată, și iată, acum voiește să ia chipul cel binefăcător ție. Tu de la Mine n-ai luat ca să crezi cuvântul Meu cel de trezire, dar Eu am venit și te-am învățat din vreme, că n-am voit și nu voiesc să te las să fii luat de la fața Mea, neam român. Eu stau în mijlocul tău și te strig și te povățuiesc să te scoli și să ridici mâinile în sus, la Domnul Dumnezeul tău, căci Eu, Domnul, dau să-Mi fac loc cu Duhul Sfânt Mângâietorul peste credința ta și să te trezesc ca să vezi cum te strig la pocăință din mijlocul bisericii Mele, zidită de cuvântul Meu în mijlocul tău, căci cuvântul Meu o crește pe ea, și ea este. Tu ești supus acum celor rățăcitori de Duh Sfânt, Care este Duhul bisericii Mele. O, dar nu te teme, neam român; Eu, Domnul Dumnezeul tău, îți fac trezirea și strigarea, și vei vedea în zilele ce vin că biserica din tine se duce spre pieirea ei, iar Eu îți deschid ție ca să vii și ca să ai tată pe Dumnezeu, Care grăiește din mijlocul tău ție cu Duhul învățurii vieții veșnice, Care este Duhul Meu, Duhul bisericii lui Iisus Hristos, Salvatorul tău. Cei mari, cei dreپți, cei învățați în mijlocul tău, îți zic aceștia că sunt pentru tine, dar Cel drept Eu sunt, iar omul este mincinos.

Îți voi scrie epistolă de înviere, neam român, și Mă voi coborî cu ea la tine și voi da să te cuprind în mantia Mea, căci tu ești fără păstor, țara Mea, și milă Mi-e de tine, tată, căci ești a Mea, ești țara Mea de azi, iar Eu te voi păstori ca un Păstor milos și nu te voi lăsa. Amin.

O, popor mititel al cuvântului venirii Mele! Stai, tată, numai sub învățătura Mea, că iată, vremea cea grea de azi ia la vale pe apă pe tot omul care s-a numit casa Mea, biserica Mea în neamul român fără să stea ea în Duhul Meu Cel din cer pe pământ.

O, copii din porți, scrieți, tată, toate câte vin de la Mine pe pământ în cartea Mea cu poporul Meu de azi. Avem de scris epistole, tată, înăuntrul poporului Meu și în afara lui, peste neamul român. Voiesc să vă întăresc pacea, că este lucru mult, fiilor copii. Voi sunteți mereu, mereu supuși încercărilor și temerii, fiilor copii. O, nădărduiți spre Mine, tată, căci voi sunteți mici.

Strigați-Mă să vin și să le spun la toate furtunile care vin fără veste peste voi ca să vă umple de teamă, să le spun să tacă și să nu mai bată, și să puteți voi fi cărarea Mea din cer pe pământ, că am de dat epistole acolo unde văd Eu că e de pus cuvântul Meu cel drept, care poate când voi din partea Mea nu puteți ca soli ai Mei, fiilor copii. O, pace vouă, tată! Întăresc în voi și în mijlocul poporului Meu duhul păcii. Mângâierea Mea o las peste voi cu multul ca să simțiți lucrarea ei. Strângeți-vă sub duhul păcii, plângeți cu cei ce plâng ca și voi, că vremea e grea și dinăuntru și din afara poporului Meu, și voi plângeți, fiilor, iar Eu sunt Cel ce vă ocrotesc pe voi cu mare milă, lucrând cu voi lucrarea Mea peste pământ, lucrând și așteptând și nădăjduind în voi, Eu, Domnul, fiilor. Amin, amin, amin.

29-08/11-09-2007